

TRIDSIATA NEDEĽA CEZ ROK B

Každý z nás mal možnosť vidieť na ulici človeka s bielou paličkou alebo vodiacim psom, ako kráča neisto po chodníku. Ako by takíto ľudia radi videli! Kto však od narodenia nevidí, tak len z počutia vie, aký je svet nádherný. Ale kto stratí zrak z akejkoľvek príčiny, tak je to pre neho veľké nešťastie.

V dnešnom evanjeliu si máme možnosť vypočuť udalosť o slepom Bartimejovi, ktorý sedel neďaleko cesty, ktorá viedla z Jericha do Jeruzalema a určite tam žobral, aby mohol prežiť. Dnes na tom mieste stoja ruiny byzantského malého kostola, ktorý bol zasvätený práve tejto udalosti. Pán Ježiš prechádzal tade po ceste do Jeruzalema. Nasledovalo ho určite veľa ľudí, ktorých učil, keď tu zrazu sa ozval hlas slepca Bartimeja: „*Syn Dávidov, zmiluj sa nado mnou!*“ Ľudia ho okríkli, aby mlčal, no on sa nedal umlčať, ba naopak ešte volal hlasnejšie, až ho Ježiš kázal doviest' k nemu. Pretože mu Ježiš videl do srdca, kázal, aby ho ľudia pustili k nemu. Nato sa ho Ježiš opýtal: „*Čo chceš, aby som ti urobil?*“ Slepce požiadala Ježiša: „*Rabboni, (učiteľ) aby som videl!*“ A Ježiš mu vtedy povedal, že ho uzdravila jeho viera. Nato slepec pohliadol a nasledoval Ježiša.

A táto udalosť má veľký význam aj pre nás. My síce nie sme telesne slepí. Ale máme sami v sebe dost' svetla pri odpovedi na otázku - načo sme na svete? Kde nájdeme odpoveď? Vo vede? V technike? V kultúre? Vieme, že by sme tam zbytočne hľadali odpoveď na túto otázku. Uvediem príklad. Keď prišli kresťanskí misionári do Anglicka, tak si vtedajší kráľ Edwin zavolať mudrcov, aby mu poradili, či ich prijať s ich kresťanskou vierou alebo nie. Jeden s mudrcov vstal a povedal: „*Kráľ môj, predstav si, že sedíš v zime v miestnosti, kde ti horí krb a v tejto miestnosti je príjemne teplo a svetlo. Zrazu cez otvorené dvere vletí do tejto miestnosti umrznuté vtáča, preletí cez teplú miestnosť a opačnými dverami vyletí späť do mrazivej noci. Za tú chvíľu, čo letí vnútri, nedolieha naň zima, vietor a tma. Ale len čo vyletí, opäť sa ocitne v zime a v tme.*“ Potom mudrc povedal, že je to podobné aj s ľudským životom. „*Nevieme, čo je pred ním a ani nevieme, čo bude po ňom. Temný je náš začiatok, temný je i náš koniec. Ak nám ponúkaná kresťanská viera prinesie svetlo do tejto tmy, treba ju prijať.*“ Podotýkam, že dovtedy Anglicko bolo pohanské, kým prijalo svetlo kresťanskej viery.

Lebo odvtedy, čo viera uzdravila slepeho, stále a ustavične sa to isté opakuje, že viera uzdravuje človeka zo slepoty a prináša mu svetlo. Lebo Ježiš je stále ten istý včera i dnes, vždy to isté koná, keď vyhlasuje o sebe: „*Kto verí vo mňa, nekráča v tme, ale má svetlo života.*“ Je len otázka, čo je tá viera, ktorá prináša svetlo života? Niektorí ľudia hovoria: „*Som veriaci, a predsa sa cítim akoby v tme.*“ Čo je viera, to nás učí slepec z dnešného evanjelia. On je vzorom správnej viery, keď neustále volal Ježiša, aby ho uzdravil i napriek tomu, že ho ľudia nechceli pustiť k nemu. No a on sa nedal, lebo s istotou veril, že mu Ježiš pomôže. Potom po uzdravení ho nasledoval. Hľa, toto je viera. Viera nie je byť zapísaný v matrike pokrstených, vedieť niečo z katechizmu alebo mať nejaké vedomosti z Písma svätého (nehovorím, že aj to netreba), ale viera je prísť k Ježišovi, prosiť ho o svetlo viery, vložiť svoj životný osud do jeho rúk, dôverovať mu a nasledovať ho, ako to urobil slepec Bartimej. Takáto viera uzdravila slepca a takáto viera dá aj nám svetlo do života. Možno si poviete, že chceme mať takú vieru, ale ako môžeme prísť k Ježišovi? Slepce to mal ľahšie, lebo Ježiš prechádzal popri ňom, ale čo my? Máme ísť k Ježišovi do Jeruzalema, do Betlehema, do Večeradla, na Kalváriu? Nie tam, podotýkam, to by sa nateraz v tomto vojnovom čase nedalo. Pán Ježiš nám ide v ústrety, pretože Jeruzalem, Betlehem, Nazaret, Večeradlo a najmä kríž s Ježišovým pribitým telom a vyliatou krvou, svoj oslávený hrob, svoje vzkriesenie a nanebovstúpenie, prenáša sem ku nám. Celý svoj život, svoje umučenie, svoje oslávenie sprítomňuje v každom kostole v Eucharistii, na obetnom stole pri svätej omši

a vo svätostánku. Keď v minulosti toto veriaci pochopili, tak nad svätostánkami vybudovali tisíce chrámov, aby v nich nachádzali posilu vo viere, potechu v utrpení a nadovšetko istotu vo večný život. Cítite, že kostol, viera a šťastie života spolu súvisia? Cítite, že pre naše šťastie a pre náš čistý, statočný, poctivý, svedomitý, spravodlivý, bohumilý život je potrebný kostol a viera? Z toho vidíme, ako je potrebné každú nedeľu byť na svätej omši, kde sa stretieme s Pánom Ježišom vo viere.

Milí priatelia, nech viera, ktorú nám na tento svet priniesol Ježiš z Nazareta, je naozaj svetlom, silou a oporou nášho pozemského života, ale aj zárukou nášho večného života.

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.